

Passegen dia i nit sense cap destinació com espectres desnonats per andanes embafades de supervivents amnèsics. Travessen, a vegades, cossos vius i cobejables, forques fredes i ambulants que desdenyen fugissers l'ombra brèvol i esquerpa que es desferma del seu propi cadàver. Sense fortuna intenten amarrar-se al cor d'algun infant per a poder fugir dels llimbs de sang on ja **fa més de sis anys** esperen sota els ferros l'hora digna dels adéus per a poder morir-se totalment. És la mort ajornada. És la mort que no s'acaba mai. És aquesta impune propensió a l'oblit on els irresponsables muten en botxins.

@avm3j